

موضوع این هفته درباره چگونگی تشخیص اصالت لیبل کبریت است و با توجه به گستردگی فراوان مطالب در این خصوص، بخشی از آن را مطرح می‌کنم و بخشی را چنانچه لازم بود در قالب پرسش‌های دوستان، ارائه کنم.

در ابتدا تعریفی از لیبل کبریت ارائه دهم. لیبل کبریت یک برگ چاپی ارزشمند است که روی قوطی‌های چوبی کبریت چسبانده می‌شده. با توجه به اینکه حدود پنجاه است که کبریت‌های قوطی چوبی دیگر در ایران تولید نمی‌شود، لیبل‌ها از قدمتی دست‌کم پنجاه ساله برخوردار باید باشند.

یک لیبل تشکیل شده است از دو بخش: کاغذ و چاپ. برای اینکه بتوانیم لیبل‌هایمان را تست و آزمایش کنیم که از چه عیار و اصالتی برخوردار است، لازم است اطلاعات و تجربیاتی در خصوص کاغذ و چاپ داشته باشیم.

کاغذ

کاغذها کلا به دو نوع هستند: تحریر و گلاسه. مقواها نیز همین گونه است: کاردی و گلاسه. کاغذ گلاسه و مقوای گلاسه همان است که در اصطلاح رایج به آن کاغذ «روغنی» می‌گویند.

سطح صاف و صیقل و لیز دارد که اگر براق باشد می‌گوییم «گلاسه براق» و اگر برق‌زندگی نداشته باشد می‌گوییم «گلاسه مات».

سمینار تخصصی

مهدی صادقی

نویسنده و گردآورنده

کتاب کبریت ایران

چگونه یک لابر اتوار کوچک

برای تشخیص اصالت لیبل کبریت

راه‌اندازی کنیم؟

سه‌شنبه ۱۲ آبان ۱۳۹۴

گروه واتساپ انجمن کبریت ایران

کاغذ تحریر هم، همین کاغذهای معمولی است که در قطع A۴ بیشترین کاربرد اداری را دارند. کاغذ تحریر سطح صاف است، اما صیقلی و لیز نیست و بسته به جنس آن، پرز دارد که پرز می‌تواند کم یا زیاد باشد. البته یک نوع کاغذ هم داریم به نام کاغذ «کالک» که ویژگی‌اش ترکیبی از گلاسه و تحریر است. با این نوع کاغذ خیلی کار نداریم در این مبحث.

کاغذها و مقواها از جهت گرماژ هم دسته‌بندی می‌شوند.

معمولا از کاغذ روزنامه که حدود ۴۵ تا ۶۰ گرم است، آغاز می‌شود تا گرماژهای سنگین مثل ۳۵۰ و ۴۰۰ گرم. مثلا کاغذهای A۴ که روزانه با آنها سر و کار داریم ۷۰ و ۸۰ گرم هستند.

وقتی می‌گوییم این کاغذ تحریر ۷۰ گرمی است، یعنی هر برگ یک متر در یک متر آن ۷۰ گرم وزن دارد. بنابراین با یک حساب سر انگشتی هر برگ کاغذ A۴ از این گرماژ، حدود ۵ گرم وزن دارد.

کاغذهای تحریر با گرماژ زیر ۱۰۰ گرم نامش می‌شود: «کاغذ تحریر». بالای ۱۰۰ گرم هم نامش می‌شود: «مقوای کارتی».

کلا وقتی می‌گوییم کاغذ یعنی گرماژ زیر ۱۰۰ گرم است و وقتی می‌گوییم مقوا یعنی گرماژ بالای ۱۰۰ گرم است.

چاپ

چاپ گستردگی بیشتری دارد و از این جهت دسته‌بندی‌های بیشتری هم دارد. درباره چاپ خیلی حرف داریم، اما مختصرش می‌کنم به

مطالبی که در پی می‌آید. حدود بیست سال است که با چاپ سر و کار دارم و انواع آن را تجربه کردم و حدود پنج‌شش سال است که درس «نظارت چاپ» را برای دانشجویان کارشناسی ارشد گرافیک در دانشگاه تدریس می‌کنم. امشب فقط بخشی از چاپ که مناسب دوستان است و برایشان کاربردی است، مطرح می‌کنم. مختصری خدمت‌تان عرض می‌کنم از انواع چاپ که برای تولید لیبل کبریت از آن استفاده می‌شده و انواع چاپ‌هایی که ممکن است برای تولید لیبل‌های جعلی از آن استفاده شود:

چاپ افست و ملخی

حرفه‌ای‌ترین نوع چاپ، همین‌هاست که برای تیراژ بالا مناسب است. برای چاپ افست تهیه فیلم و زینک ضرورت دارد و برای چاپ ملخی، تهیه کلیشه فلزی. اولین لیبل‌های کبریتی ما به صورت تک رنگ یا دو رنگ با دستگاه چاپ ملخی چاپ می‌شده که علاوه بر سطح رنگی که روی لیبل داشته، کمی فرورفتگی هم ایجاد می‌کرده. این ناشی از ضرب کلیشه فلزی روی کاغذ است.

لیبل‌های کبریت ممتاز و توکلی که در سال‌های اولیه در تبریز چاپ می‌شده نیز به همین شیوه ملخی بوده است. حتی کبریت بغلی‌های اولیه ممتاز. از این رو، اگر از این کبریت خواستید تهیه کنید، حتما سطح آن را با دو انگشتی شست و سبابه همزمان لمس کنید و ببینید برجستگی دارد یا فرورفتگی دارد یا خیر؟ اگر محل‌هایی که چاپ

خورده برجستگی داشته باشد، کبریت اصل است. اما اگر نداشته باشد، نمی‌توانیم بگوییم اصل نیست و باید مراحل بعدی آزمایش را هم انجام داد. چرا که این برجستگی و فرورفتگی در اثر مرور زمان ممکن است از بین رفته یا تقلیل یافته باشد.

اینکه می‌گوییم برجسته یا فرورفته می‌شد این قدر نیست که کاملاً واضح و محسوس باشد و با چشم دیده شود. این برجستگی با دست و حس لامسه قابل تشخیص است مثل برجستگی عدد ۵۰ در تراول های پنجاه هزار تومنی. اما برجستگی مثلا مهرهای دادگستری به حدی است که با چشم قابل تشخیص است. بنابراین برجستگی ناشی از چاپ ملخی، با دست قابل تشخیص است و نه با چشم. به همین دلیل ممکن است به مرور زمان کاهش پیدا کرده باشد.

از سال ۱۳۱۳ که قانون انحصار کبریت اجرایی شد، تمام لیبل‌های کبریت در چاپخانه مجلس چاپ شد. این چاپخانه یک دستگاه چاپ ملخی داشت. تا سال ۱۳۱۸ که اولین دستگاه چاپ افست در این چاپخانه راه‌اندازی شد. این اولین دستگاه چاپ افست ایران است.

لیبل کبریت، تمپر، سفته، برات، دسته‌چک و اوراق بهاء‌دار در این چاپخانه و زیر نظر کمیسیون اوراق بهادار وزارت دارایی چاپ می‌شد. بنابراین در لیبل‌های کبریت که از ۱۳۱۳ تا ۱۳۱۸ با دستگاه ملخی چاپ شده، کمی برجستگی در محل‌های رنگ‌خورده‌اش، احساس می‌شود. اما با تغییر شیوه چاپ از ملخی به افست این برجستگی حذف می‌شود.

البته بعید است پس از نصب دستگاه افست، بلافاصله دستگاه ملخی از کار افتاده باشد و استبعادی ندارد که برخی لیبل‌ها هم به دو شیوه موجود باشد.

چاپ سیلک

گونه دیگری از چاپ است که برای انجام آن به کلیشه توری نیاز داریم. کم‌هزینه‌تر از افست و ملخی است و به شیوه دستی هم می‌توان آن را به کار گرفت. این چاپ برای تیراژهای پایین مناسب است و برای کارهای هنری خاص. البته امروز دستگاه چاپ سیلک جدید به بازار آمده که با سرعت بالایی کار می‌کند و حضور نیروی انسانی در آن کم‌رنگ‌تر شده است.

ویژگی این نوع چاپ این است در محلی که چاپ زده می‌شود، سطح رنگی، اندکی برجسته است به این دلیل که لایه رنگ روی کاغذ می‌نشیند. رنگ چاپ سیلک در مقایسه با مرکب چاپ افست و ملخی، کمتر به کاغذ نفوذ می‌کند و به همین خاطر قسمت‌هایی که رنگ می‌خورد، برجسته می‌شود.

در چاپ ملخی برعکس بود و قسمت‌هایی که رنگ می‌خورد، فرورفته می‌شد و از زیر برجسته بود و این کاغذ بود که فرورفته یا برجسته می‌شد. اما در چاپ سیلک رنگ برجسته می‌شود و کاغذ برجستگی یا فرورفتگی پیدا نمی‌کند.

از چاپ سیلک هیچ‌گاه برای لیبل واقعی کبریت استفاده نشده و

نی‌شود و اصلاً منطقی نیست. به این دلیل که این نوع چاپ در اندازه‌های کوچک بسیار سخت انجام می‌شود. اما مقرون به صرفه بودن و شبیه بودنش به چاپ افست و ملخی (در ظاهر) ممکن است جاعلان را به سمت استفاده از این نوع چاپ بکشاند.

چاپ دیجیتال لیزری

این نوع چاپ توسط دستگاه‌های تکثیر دیجیتال صورت می‌گیرد و به دلایل زیر بهترین گزینه برای جاعلان لیبل کبریت است:

ارزان است،

سریع‌الوصول است،

خطاها به آسانی جبران می‌شود،

و برای تغییرات امکانات بسیار دارد.

منظور از چاپ دیجیتال، نوع لیزری آن است که رنگ‌ها پس از قرار گرفتن روی سطح کاغذ یا مقوا، برق‌زندگی خاصی می‌یابد و شارپ دیده می‌شود.

چاپ دیجیتال جوهرافشان

دستگاه‌های چاپ «اینک‌جت» یا جوهرافشان وسیله دیگری برای جعل لیبل کبریت است. مخصوصاً روی کاغذهای قدیمی و زرد شده که رنگ را به خوبی جذب می‌کند و بر کهنگی لیبل می‌افزاید.

اما چگونه چاپ جعلی را تشخیص دهیم؟ این پرسشی است که خیلی‌ها دارند و لیبل تقلبی را می‌خواهند بتوانند به راحتی تشخیص دهند. تشخیص اینها از هم کار پیچیده‌ای نیست اما بی‌تجربه هم نمی‌شود. لازمه‌اش تجربه‌ای که باید گذرانده شود. به نظرم شاید در یکی‌دو جلسه ورکشاپ بشود مساله را به خوبی تجربه کرد.

جاعلان به سراغ چه نوع چاپ‌هایی می‌روند؟

الف. چاپ افست و ملخی که به دلیل هزینه‌بر بودن آن، نامناسب‌ترین گزینه برای این افراد است. ضمن اینکه جاعل می‌خواهد تعداد اندکی لیبل جعل کند و چاپ افست یا ملخی روی تیراژ جوابگوست. وقتی لیبلی در تعداد زیاد جعل شود بالاخره از یک جا لو خواهد رفت، چرا که تعداد زیاد آن همه را به شک خواهد انداخت.

ب. چاپ سیلک هم به دلیل نامناسب بودن برای اندازه کوچک، گزینه خوبی نیست. ضمن اینکه جرم رنگ که روی کاغذ می‌ماند، مساله را لو می‌دهد.

ج. مناسب‌ترین راه برای جعل، چاپ دیجیتال لیزری برای لیبل‌هایی است که اصل آنها روی کاغذ سفید یا کمی زرد چاپ شده و سطح برق‌زنده دارند.

د. مناسب‌ترین راه برای لیبل‌هایی که اصل‌شان روی کاغذ کاهی زرد بوده، چاپ دیجیتال جوهرافشان است.

چند نکته برای اینکه بتوانیم تشخیص دهیم چاپ اصل است یا نه:
 ۱. برای تشخیص نوع «الف» به یک لوپ نیاز داریم. لوپ، ذره بین پایه داری است که ناظران چاپ در چاپخانه‌ها برای تشخیص نامونتازی چاپ به کار می‌برند. لیبل مشکوک را با لوپ و به دقت ببینید. اگر سطح رنگ از ذرات و نقاط ریز تشکیل شده باشد پس چاپ افسست است و درست اما اگر سطح رنگ یکدست باشد، یا چاپ ملخی است یا چاپ دیجیتال لیزری.

چاپ ملخی برق‌زندگی کم و وضعیفی دارد، اما چاپ دیجیتال لیزری برق‌زندگی بیشتری دارد. به طوری که هر بار زاویه آن را مقابل نور تغییر دهید باز هم برق می‌زند.

۲. برای تشخیص حالت «ب» قبلا هم گفته شد که در چاپ سیلک، رنگ جرم دارد و روی کاغذ می‌نشیند و به داخل کاغذ نفوذ نمی‌کند. بنابراین با دست کشیدن و لمس کردن آن می‌توان تشخیص داد که سطح رنگ روی کاغذ قرار گرفته یا داخل بافت کاغذ نفوذ کرده است.

۳. برای تشخیص نوع «ج» دو راهکار وجود دارد:

یکی اینکه قسمت نرم و پنبه‌ای گوش‌پاک‌کن را به الکل آغشته کرده و روی بخشی از سطوح رنگی بمالید. اگر پاک شد یا کم‌رنگ، پس چاپ دیجیتال است و اصل نیست!

دوم اینکه یک تکه کاغذ را به الکل آغشته کنید و روی سطح رنگی چاپ شده قرار دهید و کمی فشار دهید. اگر تصویر روی کاغذ

آغشته به الکل کپی شد، نشانگر این است که لیبل مورد آزمایش، چاپ دیجیتال است و اصل نیست.

۴. برای تشخیص حالت «د» یعنی چاپ جوهرافشان روی کاغذ زرد گاهی باید این چنین عمل کرد:

از آنجایی که حلال جوهر این‌گونه پرینترها، آب است، نوک پنبه‌ای یک گوش‌پاک‌کن را این بار کمی با آب دهان خیس نمایید و به آهستگی روی سطح رنگی چاپ شده بکشید. اگر سطح رنگی، کم‌رنگ شد، پاک شد یا رنگ‌ها در هم قاطی شد، پس مطمئن باشید که این لیبل، اصل نیست و با پرینتر جوهرافشان، جعل شده است.

تمام تلاش ما این است که در جریان تست و آزمایش، به لیبل اصل لطمه‌ای وارد نشود. یعنی مبنای عقلانی و منطقی آزمایش همین است که لیبل جعلی را بتوانیم تشخیص دهیم نه لیبل اصل را.

اگر در جریان تست‌گیری و آزمایش، صدمه‌ای به لیبل اصل وارد شود، این شیوه آزمایش، اساسا با منطق آدمیزادگان جور در نمی‌آید!

اگر بنا باشد لیبل را پاره کنیم، بسوزانیم، ریز ریز کنیم یا خواهر و مادر لیبل را بفرستیم مکه مکرمه، و بعد مشخص شود لیبل که پاره شد و از بین رفت، یا سوخت و خاکستر شد، لیبل اصل بوده، این که ثری ندارد و کاری است بس عبث!

در تمام مراحل، یک نکته برایمان اصل است:

«در جریان آزمایش، لیبل جعلی هر صدمه‌ای ببیند، حق است و لیبل اصل، اگر مویی ازش کم شود، درست نیست.»

هدف صیانت از لیبل اصیل است نه چیز دیگر.

بنابراین تمام روش‌هایی که عرض شد و از این پس به عرض می‌رسد، در جهت شناسایی جعل است. اگر لیبل در جریان آزمایش‌های ارائه شده، رنگش پاک شد، پس اصل نیست و صدمه دیدنش هیچ نگرانی ندارد. اما لیبل اصل نباید صدمه ببیند.

اینها آزمایش‌هایی بود که «چاپ» لیبل را عیارسنجی می‌کرد. پس از چاپ، لازم است اصالت «کاغذ» لیبل را هم تست کنیم.

پیشنهاد من این است:

نشریات، کتاب‌ها یا برگ‌کاغذهای قدیمی (مخصوصا کاهی) را از گوشه و کنار کتاب‌ها و مجلات گردآوری کنیم. مخصوصا آنهایی که تاریخ دارند. مثلا مجله‌ای که تاریخ انتشار آن مشخصا سال ۱۳۱۲ است. یا کتابی که در شناسنامه‌اش قید شده در سال ۱۳۱۵ چاپ و منتشر شده. تکه‌ای از این کاغذها را جمع‌آوری کرده و در یک آلبوم نگهداری شود. در کنارش هم سال آن نیز نوشته شود.

با لوپ، خوب به بافت کاغذها خیره شوید و دقت کنید. بافت کاغذهای سال‌های مختلف را با هم مقایسه کنید. میزان پرزدهی آنها را دقت نمایید. شیوه برهم شدن ذرات آنها را با هم مقایسه کنید. تا به مرور بتوانید به آسانی بافت آنها را تشخیص داده و سالیابی نمایید. حال ممکن است سال دقیق‌اش را به آسانی نتوانید حدس

بزنید اما به مرور دست‌تان خواهد آمد.

من در کتابخانه‌ام کتاب شعری دارم از «رشید یاسمی» که برای سال ۱۳۱۶ است و کتاب وزارت جنگ که مربوط به سال ۱۳۱۳ است. وقتی لیبل‌های ممتاز و توکلی این سال‌ها را روی صفحات این کتاب‌ها می‌گذارم، اصلا قابل تشخیص از هم نیستند. چون جنس کاغذ آنها یکی است.

می‌دانید بسیاری از جاعلان، این نوع کتاب‌ها و مجلات را به قیمت ارزان تهیه می‌کنند و روی آنها لیبل‌شان را چاپ می‌کنند.

بنابراین برای تشخیص اصالت یک لیبل، اکتفا کردن به نوع کاغذ آن (که شکننده و ترد باشد) کافی نیست. چاپ آن را هم باید تست زد. برخی جاعلان باهوش‌تر که دسترسی به این نوع کتاب‌ها و نشریات ندارند یا برای اینکه مجبور نشوند از پرینتر جوهرافشان استفاده کنند، ترفند دیگری به کار می‌گیرند.

آنها در یک تشت یا سینی، چای دم‌کشیده و نه خیلی پررنگ می‌ریزند. بطوری‌که سطح ظرف را تا یکی دو سانتی‌متر بپوشاند. بعد صبر می‌کنند تا از حرارت چای کاسته شود، اما سرد نشود (ولرم متمایل به سرد، مناسب است). حالا یک برگ کاغذ A4 سفید را داخل آن قرار می‌دهند و دو سه ثانیه نگه می‌دارند. بعد به آرامی و از سمت طول، آن را از چای بیرون می‌کشند به طوری که رد شُر‌های حرکت چای دیده نشود. کاغذ را آویزان می‌گذارند تا خشک شود. اکنون به یک کاغذ کاهی زرد، برای جعل لیبل دست یافته‌اند!

خداوند طول عمر با عزت بدهد به استاد بزرگوارم «استاد بهرام سالکی» که در محضر ایشان کاغذسازی برای مینیاتور را آموختیم. استاد سالکی ۱۳ سال طول کشید جزء اول «قرآن عقیق» را خودشان خوشنویسی و تذهیب کردند. کاغذش را هم خودشان می‌ساختند و رنگ‌هایش را. حتی رنگ‌های فلزی مانند طلایی و نقره‌ای و مسی.

برای مینیاتور، این کاغذ چای‌کشیده را با نشاسته آهار می‌دادیم و بعد یک هفته تمام با انگشتر عقیق، سطح آن را صیقل می‌کردیم برای رنگ‌گذاری. کتاب‌های قدیمی (دوره تیموریان و صفویه) به همین شیوه ساخته و آهارکشی می‌شد. منتها با این تفاوت که برای کتاب‌های نفیس، به جای گذراندن از چای یا قهوه، سطح کاغذ را بخار طلا می‌دادند تا هم «بیاض کاغذ» گرفته شود و هم ارزشمند و خاص گردد.

البته تشخیص این کاغذهای از چای گذشته هم زیاد سخت نیست! با یک تیغ اصلاح، شکافی به اندازه سه میلی‌متر در یک طرف لیبل ایجاد کنید و مغز کاغذ را با لوپ مشاهده کنید. در شیوه چای‌کشی، چون چای به مغز کاغذ نفوذ نمی‌کند، سفید می‌ماند و مشخص می‌شود که کاغذ ذاتا کاهی و زرد نیست. دچار چای‌کشی شده است!

به دلیل پراکنده بودن مطالبی که باید به عرض برسانم و زمان محدودی که در اختیارم هست، به ذکر چند نکته اکتفا می‌کنم و بقیه را اگر پرسشی بود طرح می‌کنم:

۱. لیبل‌های جعلی معمولا از روی یک لیبل اصیل اسکن شده و چاپ

می‌شوند. لیبل جعلی را زیر لوپ به دقت ببینید. چون گاهی در لیبل اصل هم برش‌ها یا زخم‌هایی ایجاد شده که اکنون دیده می‌شود اما برجستگی و پرز ندارد. با لوپ به لیبل مشکوک دقت کنید ببینید جایی از لیبل هست که زخم خورده، اما پرز ندارد؟

۲. برای تشخیص اصالت کاغذ به پشت لیبل دقت کنید و برای تشخیص چاپ آن، ابتدا از روی لیبل موارد را بررسی نمایید.

۳. برخی لیبل‌های کاهی زردرنگ، دو طرفش از جنس کاغذ تحریر است و برخی دیگر یک طرفش تحریر و طرف دیگرش کمی براق است. معمولا سمتی که براق است روی کار است.

۴. لیبل‌هایی که از روی کبریت باز شده، کمی چروکیده شده‌اند و گاه، کناره‌های آن پوشش گوگرد دیده می‌شود. لیبل‌های باز شده از روی کبریت، نباید خیلی صاف و مرتب باشد.

۵. لیبل‌های اصیلی که روی کاغذ گلاسه چاپ شده (مانند لیبل ممتاز برای نمایشگاه صنعتی و لیبل ۲۵مین سال سلطنت) به این دلیل که پوشش تثبیت‌کننده چاپ نخورده‌اند، در صورتی که با انگشت دست بطور محکم روی آنها بکشید، کمی انگشت را رنگی خواهد کرد. اما چاپ دیجیتال لیزری، تثبیت شده است و رنگ پس نمی‌دهد.

مانند اسکناس‌های نو است که اگر آن را روی یک سطح کاغذ سفید بکشید از رنگ غالب در اسکناس، اندکی به کاغذ منتقل خواهد شد.

۶. «راه‌گاه» یا «علامت برش» که روی برخی لیبل‌ها دیده می‌شود نشانه اصیل یا جعلی بودن نیست. علامت برش را برای این در کار

چاپی می‌گذارند که پس از چاپ به آسانی محل‌های برش مشخص شود. اما اگر یک اثر چاپی، علامت برش نداشت، دلیل این نیست که کار، افست چاپ نشده، بلکه ممکن است که طراح یا فرم‌بند یا لیتوگراف فراموش کرده باشد. برعکسش هم درست است یعنی بودن علامت برش در یک اثر، دلیل بر چاپ افست بودن آن نیست. به‌عنوان طراح گرافیک، بارها فراموش کردم علامت برش در کار چاپی قرار دهم و کار هم چاپ شده و مشکل چندان حادی هم پیش نیامده.

باز هم از وقتی که در اختیار بنده قرار دادید سپاسگزارم و اگر امری باشد در خدمت دوستان هستم.

پرسش: بفرمایید چرا بعضی از کشورها هنوز لیبل کبریت چاپ می‌کنند و آیا اینگونه لیبلها جزو اوراق بهادار است؟ آیا چاپ‌کنندگان چیزی به دولتهایشان می‌پردازند؟

پاسخ: تا جایی که می‌دانم اگر انتشار لیبل زیر نظر دولت باشد یا زیر نظر بانک مرکزی یا هر نهاد نظارتی دیگر که به نوعی با سیستم مالیات هماهنگ باشد، در این صورت جزو اوراق بهادار محسوب می‌شود. در فاصله‌های ۱۳۱۳ تا ۱۳۲۰ که لیبل‌های تمام کبریت‌سازی‌ها در چاپخانه مجلس شورای ملی چاپ می‌شد، به ازای

هر هزار لیبل مبلغی از کارخانه دریافت میشد که در حکم مالیات تولید آن کارخانه بود. پس از ۱۳۲۰ این نظام از هم پاشید. دست‌کم تا سال ۱۳۳۲. وقتی هم سازمان استاندارد تاسیس شد و نظام مالیاتی تدوین شد شیوه پرداخت مالیات کبریت‌سازی تغییر کرد

پرسش: بعضی اوقات می‌بینم یک کبریت قدیمی برای فروش گذاشته میشود و دوستان از بنده می‌پرسند از کجا بفهمیم اصل است یا نه؟ بنده به آنها می‌گویم کبریتی با پنجاه سال قدمت نمیتواند لیبل ان اتو کشیده و صاف باشد حتما باید کمی چروکیدگی در آن مشهود باشد آیا این درست است یا خیر؟ و اینکه اگر کمی خط آتش‌زنه روی لیبل مشهود شد حتما ان کبریت اصل است؟

پاسخ: در خصوص اینکه لیبل قدیمی الزاما باید چروکیده باشد به نظرم چنین نیست. چرا که برخی لیبل‌ها بصورت شیت باقی مانده و اصلا برش نخورده که روی کبریت چسبانده شود. بنابراین این اصل قطعی نیست که حتما باید چرک و چيله باشد لیبل قدیمی.

در باره مراحل چسباندن لیبل و سطح آتش‌زنه باید عرض شود که هر دو مورد گفته شده یعنی هم اینطور بوده که ابتدا لیبل بخورد بعد سطح آتش‌زنه یا برعکس. چرا که بیشتر مراحل بصورت دستی انجام میشده و تغییر در آن امکان پذیر بوده است

چون مراحل تولید کبریت‌های قوطی چوبی عمدتا دستی بوده و

توسط کارگران کارخانه انجام می‌شده ممکن بوده به علتی یک مرحله از کار پس و پیش شود که در مجنوع لطمه ای در کار نبوده. ضمناً نمی توان از روی تصویر گفت که جعلی است یا اصل است. هر لیبلی باید از نزدیک دیده و لمس شود و آزمایش شود. صرفاً از روی یک عکس و تصویر نمی توان رای داد. فقط میتوان بر پایه شواهد موجود «حدس» زد که چنین و چنان باشد.

پرسش: اگر امکان داره درباره لوپ و نحوه استفاده از آن کمی توضیح بدهید.

پاسخ: لوپ در واقع یک نوع ذره بین پایه دار و جمع شونده است که اندازه های مختلف دارد. با قرار دادن لوپ روی اثر چاپی میتوان گرین ها و ترام های چاپ را به وضوح تشخیص داد و موقعیت و اندازه آنها را براساس مقایس درج شده در لبه پایینی سنجید.